

I

URSULE'NİN BU KONUDAKİ DÜŞÜNCELERİ (BİR ANNENİN SESİ)

1

Dünya üzerinde, herkesin şikâyet etme hakkı vardır. Erkekler, kadınlar, gençler, yaşlılar, hatta hayvanlar bile şikâyet ederler. Sevgi fazlalığından, sevgi eksikliğinden, aileden, yalnızlıktan, işten, sıkıntıdan, geçen zamandan, havadan... Tüm dünya söylenir; bu böyledir.

Fakat bütün türler arasında bir tanesi vardır ki, onun şikâyet etme hakkı yoktur. Sadece bir tane... o da annelerdir. Anneler gerekirse sinirlenebilirler. Ama sızlanmalarına hiç hoş bakılmaz. Neden? Çünkü anneler, çocukları sayesinde, bir mutluluk okyanusunda yüzerler. Bu bilinen bir şeydir.

Tam bir ikiyüzlülük! Bir anne olarak çok net söyleyebilirim: Son günlerde kızım beni çok sinirlendiriyor. Beni şaşkına çeviriyor. Beni yoruyor.

Normal ailelerde nasıl olur bilmiyorum. Herhâlde bizim evde olduğu gibidir. Yani cadıları kastediyorum. Cadılar; bu kelimeyi sevmiyorum. Bana kaleleri, odun yığınlarını, sivri uçlu şapkaları, süpürge saplarını ve daha birçok şeyi çağrıştırıyor. Orta Çağ'dan kalma köhneleşmiş inançlar...

Ben, hayatım boyunca hiç şapka takmadım; hele sivri uçlu bir şapkayı, hiç. Eğer sivrilikten bahsedeceksek, çok yüksek topuklu ayakkabıları tercih ederim. Uçan süpürgeye gelince; daha neler. Uçmak istersem, herkes gibi uçağa binerim.

Zaten, her ne kadar cadı olsam da, kimse beni okul kapısının önünde dikilip sınıfların dağılmasını bekleyen küçük anneler yığınının arasında tanıyamaz. "Herhangi bir kadın"a benziyorum. Yani, sanırım... Bunu hiçbir zaman doğrulayamadım çünkü kızımı okul kapısında beklemem.

Başkalarının yaptıklarını yapmak benim tarzım değil. Ben gerçekten farklıyım. Ortalama annelerin haberlerinin bile olmadığı bir sürü şeyi gerçekten yapabilirim. Yağmur yağdırmak ya da kar yağdırmak, birine suççeği ya da nezle bulaştırmak; bir köpeği tabureye çevirmek; sipariş bile vermeden süpermarketten istediklerimin eve göndermesini sağlamak; kablolu yayına para ödmeden abone olmak... Daha olağanüstü güçlerimden söz etmiyorum bile; o kadar olağanüstüler ki lafının geçmesi bile yasak.

Bütün bunlar kendiliğinden olmadı. Cadı olmak için

yeteneğe sahip olmak yetmez. Çok çalışmak gerekir. Burada da, işin sırrı çalışmak. Genç cadılar öğrenmeliler, el kitaplarını tekrar tekrar okumalılar ve tecrübeli bir cadının gözetimi altında denemeler yapmalılar. Mesela ben, her şeyi annemden öğrendim. Beni çalıştırdı, hatalarımı düzeltti, kaydettiğim gelişmeleri ölçtü. Onun sayesinde, bugün olduğum kişiye dönüştüm; O harika bir öğretmen. Samimi olmak gerekirse, ona çok şey borçlu olduğumu kabul ediyorum.

Anne olma sırası bana geldiğinde, bayrağı kızıma verebileceğim için çok sevindim. Kendinden yola çıkarak, bir genci şekillendirmek kadar güzel bir şey olamaz.

Bilmeniz gereken şey, bizde yeteneğin sadece anneden kıza geçtiğidir. Erkek cadılar da olduğu söyleniyor, ama bu konuda şüphelerim var. En azından ben, yaşayan hiçbir erkek cadı tanımıyorum. Hokkabazlığa geçiş yapan yaşlı ve ödlele birkaç sihirbazla karşılaştığım oldu; ama gerçek erkek cadılarla hiç. Erkeklerin cadılıkla bir ilişkilerinin olabileceğini düşünmüyorum.

Üstelik kadın cadıların güçleri, sadece büyük kızlarına geçer. Bu yüzden birçoğumuz bir tek kız çocuk dünyaya getirmekle yetiniyoruz. Bu, zaten yeterince sıkıntı yaratıyor. Dürüst olmak gerekirse, çocukları pek sevmiyorsanız, neden kendinizi bir sürü zırlayan çocuk yüzünden, geleceği olmayan bir meslek uğruna sıkıntıya sokarsınız?

Bu nedenle bir tane kız dünyaya getirdim. Babasının adı, hafızam beni yanıltmıyorsa Gérard'dı; ona Pembe

adını vermeye karar vermişti. Pembe... Daha kötüsünü bulmak gerçekten zor.

Her ne kadar hatıralarımda tatlı biri olarak yer etmiş olsa da, bu beyefendinin kaprislerine göz yummaya niyetim yoktu. Belediyede ne gevelediği önemli değil; ya-tağımın içinden nüfus memuruna büyü yapmıştım. Böylece kızım gelecekte cadı olacak birine Pembe'den daha çok yakışan hoş bir isimle, "Yeşil" olarak kaydedildi.

Bu isim hikâyesi mi babasının canını sıktı bilmiyorum. Bu olaydan çok kısa bir süre sonra, onu bir daha görmedik. Evet, ona hayatı kolaylaştırmadığımı kabul ediyorum. Yeşil sadece birkaç haftalıkken ona hiçbir adres bırakmadan taşındım.

Bizi uzun süre aradı. Şehir meydanında ya da okul ve kütüphaneler arasında dolaşırken, ona birkaç kez rastladık. Yaklaştığını fark ettiğimde, sadece onun göremeyeceği şekilde etrafımızı görünmez kılan mat bir sisle çeviriyordum. Kaldırımında ona çarpsak bile bizi göremezdi. Zavallı Gérard. Bazen onun bizi hâlâ aradığını düşünüyorum.

Yıllarca, Yeşil'in yeteneğinin ortaya çıkmasını bekledim. Cadıların yeteneğinin ortaya çıkması için zaman gerekir. Çocukluklarında, diğer kız çocuklarına benzerler; güleç, kararlı, öfkeli küçük kanaryalar, küçük sincaplar, küçük kelebekler... Anaokulu, ilkokul, doğum günleri, dans dersleri derken; küçük cadılar, durumlarından habersiz büyürler. Sonra, güzel güneşli bir günde, çok keyifsiz oldukları günlerden birinde, odalarının

içinde okul çantalarını uçururlar, çiçekçi dükkânlarının vitrinlerindeki çiçek buketlerini soldururlar, sınıf arkadaşlarına sarılık hastalığı bulaştırırlar. Cadılık yetenekleri, onlar farkına bile varmadan ortaya çıkar. Yolları üstünde harekete geçirdikleri felaketlere kendileri bile şaşırırlar. İşte o gün, zamanı gelmiştir: Zaman kaybetmeden onları çalıştırmaya başlamak gerekir. Çarşamba öğleden sonraki dans dersleri, yerini cadılık derslerine bırakır. Ve sonunda küçük kız bir cadıya dönüşür.

İşte benim küçük Yeşil’imi bekleyen kader buydu. Ortaya çıkabilecek en küçük olağanüstü işarete dikkat ederek, onun büyümesini izliyordum. Ama on yaşına bastığında, hâlâ insanı depresyona sokabilecek kadar normaldi. Hoş bir kız, iyi bir öğrenci, cesur bir arkadaş, eğlenceli, bakımlı ve kibar. Ben hâlâ onun, evin içinde mobilyaları uçurmasını beklerken, onun hayatına etki edebilecek en büyük değişiklik, erkeklere hem alay eden hem de meraklı gözlerle bakmaya başlaması oldu. Bir akşam, yakıcı ve hoş kokulu bir çayı yavaş yavaş yudumlarken ona şunu sordum:

– Bütün gün durmadan bahsettiğin şu koca sersemde ne buluyorsun?

Dalgın gözlerle tavana baktı ve iç çekti.

– Soufi mi? Okuldaki bütün kızlar ona âşık, bu çok açık.

– Ama sen, zavallı kızım, sen ona âşık mısın? diye şaşkınlıkla direttim.

Kirpiklerinin örttüğü yarı kapalı gözleriyle gülümsedi.

– Bilmiyorum... Ama herkes onun bana âşık olduğunu söylüyor.

Şüphe yoktu: Afacan kızım aşktan akıllı bir karış havada bir kuş gibi cıvıldıyordu. Beyni alınmış bir sığırcık; zaman, tek varisimi işte buna çevirmişti. Onun için yaptığım her şeyden sonra, ben ki onun için en güzel yıllarımı feda etmiştim... Hayal kırıklığına uğramıştım. Ümitsiz değil, ama hayal kırıklığına uğramış, evet.